

NOWENNA PRZED ŚWIĘTEM BŁ. KS BRONISŁAWA MARKIEWICZA

Dzień I – „*Módlcie się za mnie, abym został świętym*”

Każdy człowiek został stworzony na obraz i podobieństwo Boże i powołany do świętości. Realizacja tego powołania do świętości dokonuje się przez nasze osobiste powołanie w rodzinie, w kapłaństwie, zakonie czy też w życiu samotnym. Tę drogę przeszedł również ks. Bronisław Markiewicz ogłoszony błogosławionym w Warszawie 19 czerwca 2005 r. Już jako młody kapłan w swoich Zapiskach życia wewnętrznego, pod datą 5 września 1878 roku, zapisał: „Muszę być świętym i chwycę się środków odpowiednich”. W jednym z listów (z roku 1887) kieruje do ks. Władysława Sarny następującą prośbę: „Módlcie się za mnie, abym został świętym, gdyż tych potrzeba wszędzie, a zwłaszcza Polakom”.

Święci to gwiazdy przewodnie, które w pewnym momencie pojawiają się na firmamencie nieba, aby wskazać właściwą drogę do Boga. Patrząc na świętych sami zapalamy się do świętości i wiemy, że jest ona możliwa i pozostaje w naszym zasięgu, mimo wszelkich naszych słabości i ułomności. Zanim podczas tej Nowenny poznamy istotne rysy świętości bł. Bronisława przyjrzyjmy się jego życiu. Bronisław Bonawentura Markiewicz urodził się 13 lipca 1842 roku w Pruchniku, na Podkarpaciu, na terenie obecnej archidiecezji przemyskiej, jako szóste z jedenaściorga dzieci Jana Markiewicza, burmistrza miasta, i Marianny Gryzieckiej¹. Jego rodzice, ludzie pracowici, uczciwi i bogobojni, w takim też duchu wychowywali swoje dzieci, troszcząc się o ich dobre wykształcenie i dając przykład chrześcijańskiego życia.

Próba wiary

Szkołę elementarną ukończył w rodzinnym Pruchniku, następnie rodzice wysłali go do gimnazjum w Przemyślu. Tam w ostatnich latach nauki przeżył ciężką próbę wiary, ale dzięki łasce Bożej i dobremu wychowaniu w domu rodzinnym, przeszedł ją zwycięsko. W roku 1863 przeżył szczególne doświadczenie, tzw. objawienie Anioła Polski (z 3 maja 1863 roku). Spotkany na ulicy „tajemniczy młodzieniec” mówił „o pewnym kapłanie, o miejscu jego urodzenia i święceń, o jego pracy wśród ludu, więźniów i dziatwy. Przepowiedział, że ten kapłan uda się na południe do wielkiego męża Bożego, a gdy stamtąd powróci, osiadzie na parafii pod Karpatami, zgromadzi na około siebie młodzież z różnych stron Polski, pobuduje domy, założy stowarzyszenie, które następnie przeobrazi się w zgromadzenie zakonne, i rozszerzy swoją działalność w Polsce i poza Polską”². Młody Bronisław został tym widzeniem „tak głęboko przejęty, że w tej samej chwili postanowił wstąpić do seminarium duchownego, by wziąć udział w przygotowaniu ludzi na te wielkie wypadki dziejowe”³.

¹ Bronisław Markiewicz (1842- 1912), https://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ns_lit_doc_20050424_markiewicz_pl.html, [dostęp 05.01.2021].

² „Powściągliwość i Praca” maj, 1932 r.

³ Sto lat michalitów, Michalineum 2020, s. 1.

Posługa kapłańska

Po ukończeniu studiów teologicznych w WSD w Przemyślu, 15 września 1867 roku przyjął święcenia kapłańskie. Początkowo pracował, jako wikariusz w parafii Harta pod Dynowem (1867-1870), a następnie w katedrze przemyskiej (1870-1873). By lepiej przygotować się do pracy z młodzieżą, której pragnął się poświęcić, za zgodą władz duchownych 1 września 1873 r. rozpoczął studia na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, które kontynuował na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Studiował filozofię, historię, literaturę i pedagogikę, jednak studiów nie ukończył. W 1875 r. biskup mianował go ekspozytem⁴, a następnie proboszczem w Gaci koło Przeworska. Następnie został przeniesiony na probostwo do Błażowej (1877-1884). W swej pracy duszpasterskiej dużo uwagi poświęcał ubogim. Zakładał liczne stowarzyszenia mające na celu pomoc najbardziej potrzebującym, organizował świetlice, czytelnie, prowadził katechizację — nie tylko dzieci i młodzieży, lecz także dorosłych⁵. Widząc wielką biedę materialną i duchową, organizował pomoc dla potrzebujących, uczył życia w trzeźwości, a równocześnie sam poszukiwał głębszego życia duchowego. W tym czasie prowadził również wykłady z teologii pastoralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu, w którym zamieszkał 15 listopada 1884 r. Wykłady nie były jego jedynym tam zajęciem. Pełnił również funkcję prefekta kleryków, spowiednika sióstr i kapelana więzienia.

Spotkanie „męża Bożego”

W listopadzie 1885 r. ks. Bronisław Markiewicz, chcąc spełnić wciąż powracające duchowe wezwanie do życia zakonnego, wyjechał do Włoch z zamiarem wstąpienia do teatynów⁶. Po spotkaniu ze św. Janem Bosko wstąpił do utworzonego przez tego „męża Bożego” zgromadzenia salezjańskiego. 25 marca 1887 r. po ukończeniu nowicjatu złożył na ręce ks. Jana Bosco⁷ śluby zakonne. Z powodu surowego trybu życia i odmienności klimatu we Włoszech zachorował na gruźlicę płuc, stan jego był tak ciężki, że uważano go za bliskiego śmierci. Po powrocie do zdrowia, odbywał rekonwalescencję we Włoszech. 23 marca 1892 roku powrócił do Polski, by objąć funkcję proboszcza w parafii w Miejscu, w diecezji przemyskiej.

Modlitwa o kanonizację i cud uzdrowienia za przyczyną bł. Bronisława Markiewicza

Wszchemogący wieczny Boże, który czynisz ludzi narzędziem Twej niewyczerpanej dobroci, pokornie Cię prosimy o kanonizację Twojego sługi, błogosławionego Bronisława, kapłana, za jego troskę o zbawienie bliźnich, a zwłaszcza dzieci opuszczonych. Udziel nam za jego wstawiennictwem łaski (...), o którą niegodni Cię prosimy. Amen.

⁴ Tytuł samodzielnego duszpasterza z ograniczonym okręgiem duszpasterstwa na terenie pewnej parafii, który zależny jest od częściowo od proboszcza.

⁵ Por. ks. B. Turek, *Ks. Bronisław Markiewicz*,

https://opoka.org.pl/biblioteka/T/TS/swieci/b_br_markiewicz-2.html, dostęp [10.01.2021].

⁶ Zakon Kleryków Regularnych Teatynów (CR), zgromadzenie założone we Włoszech w XVI w., powstałe z kapłanów diecezjalnych, którzy przyjęli regułę i zasady życia zakonnego, zajmujące się m.in. wychowaniem młodzieży (<http://zakony-na-swiecie.blogspot.com/2011/04/teatyni.html>).

⁷ Por. o. W. Kluz OCD, *Realista, Miejsce Piastowe Struga Warszawska* 1978, s. 96.